

ԴԵՐՉԱԿՈՒԹՅՈՒՆԸ ԱԼԵՔՍԱՆԴՐԱՊՈԼԻ ԱՐՆԵՍՏՆԵՐԻ
ՀԱՄԱԿԱՐԳՈՒՄ (XIX դ. վերջ-XX դ. սկիզբ)

Դերձակությունը հայոց մեջ հնագույն ժամանակներից հայտնի արհեստներից մեկն է, որը լայնորեն տարածված էր ողջ Հայաստանում: Արդի գրական հայերենում դերձակը «հագուստ ձևող ու կարող արհեստավորն»¹ է, իսկ վաղ անցյալում դերձակները եղել են ընդհանրապես հագուստ՝ ոչ միայն վերնագգեստ (այդ թվում մորթե), այլև գլխի հարդարանք ու ազանելիք կարողները: Այդ է վկայում Հայկազյան բառարանը, որտեղ կարդում ենք. «Դերձակ-Արուեստատր, որ գիտէ կարել դերձանօք զհանդերձս, ևս և զմորթս. հանդերձակար, կօշկակար»²: Հ. Աճառյանը *դերձակ* բառը համարում է բնիկ հայկական բառ³: Մինչև XX դ. սկիզբ ժողովրդի մեջ ավելի տարածված էին արհեստի օտար՝ *թարզի*, այնուհետև ռուսական *պորտոնոյ* անունները, որոնք վերաբերում էին միայն վերնագգեստ կարող արհեստավորներին, քանի որ արդեն միջնադարից տարբեր հագուստներ ու դրա առանձին մասեր կարող վարպետները բաժանվում են ըստ մասնագիտությունների: Այսպես՝ XIII դարի ձեռագրերից մեկում բազմաթիվ արհեստների հետ միասին հիշատակվում են «դերձակները և հալավարարները», որոնցից առաջինները աշխարհիկ մարդկանց, իսկ երկրորդները՝ հոգևորականների համար զգեստներ կարող արհեստավորներ էին⁴:

XIX դարի արհեստների տարբեր ցուցակներում դերձակներն արդեն լրիվ առանձնացված են որպես միայն վերնագգեստ կարողներ, որոնց հետ միասին որպես առանձին արհեստավորներ թվարկվում են մուշտակագործները (*քյուրքչի*), բրդյա կտորից վերարկու կարողները (*աբաճի*), գոակարարները (*փափախչի*) ինչպես նաև կոշկակարները (որոնք ևս բաժանված են ըստ պատրաստվող արտադրանքի՝ *մասճիկոշիկ* կարողներ, *ճգմաճիկ*-երկարաճիտք կոշիկ կարողներ, *թիթիչի*-հողաթափ կարողներ, *կոնդուրաջի*-կիսակոշիկ կարողներ, *փափուչճի*-մաշիկ կարողներ)⁵: Պետք է նշել, որ Թիֆլիսում, Երևանում, Ալեքսանդրապոլում և այլ քաղաքներում դերձակները տարբերվում էին նաև ըստ կարվող հագուստի ոճի՝ եվրոպական (պորտոնոյ)⁶, ասիական (թարզի) և զինվորական: Եթե սկզբնական շրջանում եվրոպական և զինվորական տիպի հագուստ կարողները այլազգիներ էին՝ հրեա, հույն և այլն, ապա հետագայում տեղացիները ևս, հմտանալով նորաձև արհեստի մեջ, համալրեցին նրանց շարքերը: Ալեքսանդրապոլում եվրոպական դերձակներից հայտնի էին հրեա Նիկոլայ Լևկովիչը, Գևորգ Ստամբոլցյանը և Ֆանտազի Արտաշը, իսկ ասիականներից՝ Մանվելը, Փիլոսը, Ադաբեկ Պարոնիկյանը⁷:

Ընդհանուր առմամբ կարելի է ասել, որ դերձակությունը բավականին պահանջարկ ունեցող արհեստ էր, ինչի մասին վկայում են արհեստների պահպանված այն ցուցակները, որտեղ տրված են նաև արհեստավորների (վարպետ, ենթավարպետ, աշակերտ) թվերը: Քանի որ մեր հետազոտությունը վերաբերում է Ալեքսանդրապոլին, ուստի ներկայացնենք նրան վերաբերող տվյալները. այսպես՝ 1865թ. թվագրվող արհեստների ցուցակում 55 արհեստների մեջ դերձակների թիվը կազմում է 84 վարպետ և 198 աշակերտ՝ տարեկան 9500 ռուբլի եկամուտով⁸: 19-րդ դարի վերջին դերձակների

¹ Ժամանակակից հայոց լեզվի բացատրական բառարան, հ. 1. Եր., 1969, էջ 500:

² Նոր բառգիրք Հայկազեան լեզուի, հ. 1. Եր., 1979, էջ 611:

³ Հ. Աճառյան, Հայերեն արմատական բառարան, հ. 1. Եր., 1971, էջ 656:

⁴ Վ. Աբրահամյան, Արհեստները Հայաստանում IX-XIII դ., Եր., 1946, էջ 79: Բ. Առաքելյան, Քաղաքները և արհեստները Հայաստանում IX-XIII դ., հ. 1, Եր., 1958, էջ 288:

⁵ Վ. Աբրահամյան, Հայ համքարությունները Անդրկովկասի քաղաքներում (18-20-րդ դարի սկիզբը), Եր., 1971, էջ 57-58:

⁶ Արևմտահայության մեջ եվրոպական հագուստ կարողները կոչվում էին ֆրանկի թարզի:

⁷ Կ. Սեդրոսյան, Արհեստավորական ավանդույթները և դրանց արտահայտությունները լեռնականացիների կենցաղում, Հայ ազգագրություն և բանահյուսություն, հ. 6, Եր., 1974, էջ 188:

⁸ Վ. Աբրահամյան, Հայ համքարությունները Անդրկովկասի քաղաքներում, էջ 56:

համքարության մեջ մտնում էին 222 ասիական ու եվրոպական դերձակներ՝ իրենց թվով զիջելով միայն դարբիններին:⁹ Ըստ ստացած եկամտի՝ սա նաև ամենաեկամտաբեր արհեստն է մյուսների համեմատությամբ: 1914թ. տվյալներով քաղաքում ավանդական հագուստ կարող դերձակների 24 խանութ կար 52 վարպետով և եվրոպականի՝ 11 խանութ՝ 56 վարպետով:¹⁰ Ներկայացված թվերը վերաբերում են միայն համքարության մեջ մտնող արհեստավորներին, այն դեպքում, երբ հագուստի տարբեր մասեր և հատկապես ներքնագգեստ կարողների մեծ մասը, իբրև կանայք, չեն հաշվառվել: Այսինքն՝ հագուստ ու դրա առանձին մասեր կարողների թիվը շատ ավելին էր, քան ներկայացված է վերոհիշյալ ցուցակներում: Կարևոր ենք համարում ընդգծել, որ դերձակների թվով Ալեքսանդրապոլը առաջնային տեղ էր գրավում Արևելյան Հայաստանի մյուս քաղաքների մեջ: Այսպես, օրինակ՝ 1860-70-ական թթ. Երևանում կային 29 դերձակ՝ 75 ենթավարպետով ու 140 աշակերտով, իսկ Ալեքսանդրապոլում նրանց թիվը կազմում էր համապատասխանաբար 84 վարպետ 94 ենթավարպետով ու 104 աշակերտով:¹¹

Ինչպես շատ այլ արհեստների դեպքում, դերձակությունը ևս հայոց մեջ հնագույն ժամանակներից կենցաղավարել ու զարգացել է երկու ձևով՝ տնայնագործության ու արհեստի: Քանի որ արհեստավորները կարում էին միայն թանկարժեք, տոնական ու բարդ կազմությամբ ունեցող հագուստներ, ուստի վարպետ դերձակների թիվը որոշակի քանակ էր կազմում ու պայմանավորված էր քաղաքի մեծությամբ ու տեղի բնակչության պահանջարկով: Ինչ վերաբերում է տնայնագործությանը, ապա թե՛ քաղաքային և թե՛ գյուղական բնակավայրերում յուրաքանչյուր կին իր տան դերձակն էր ու ապահովում էր ընտանիքի անդամների առօրյա հագուստ-կապուստը: Այդ է պատճառը, որ այս զբաղմունքը կենցաղավարման երկու ձևով գոյատևեց մինչև XX դարի կեսերը՝ դառնալով շատերի ապրուստի միակ միջոցը:

Գերձակությունը՝ որպես տնայնագործություն և արհեստ, հետաքրքիր ձևով է որսևորվել Ալեքսանդրապոլում, ինչն էլ կփորձենք քննարկել ստորև:

Որպես տնայնագործություն՝ դերձակությունը համամասնորեն տարածված էր ողջ Հայաստանում, և դա պայմանավորված էր նրանով, որ հայոց ավանդական կենցաղում կարուճկի տարրական հմտություններին տիրապետելը յուրաքանչյուր կնոջ պարտքն էր: Հայ կնոջ բազմաթիվ պարտականությունների մեջ, ինչպես վերը նշվեց, մտնում էր նաև սեփական երեխաների հագուստի մասին հոգալը, ուստի դեռ փոքր հասակից աղջիկներին սկսում էին սովորեցնել ասեղ-թելով աշխատել:

19-րդ դարի վերջից կարուճկն ու ձեռագործը իզական դպրոցներում պարտադիր առարկաներ էին: Քաղաքի Արդության, Սահականուշյան, Եվանգուլովայի օրիորդաց դպրոցներում և Օլգինյան պրոգիմնագիայում այդ առարկաները դասավանդում էին բարձրակարգ մասնագետներ, որոնք իրենց կրթությունը ստացել էին Ռուսաստանում ու Եվրոպայում: Նկատի ունենալով ձեռագործի ու կարուճկի հմտություններին տիրապետելու մեծ պահանջարկը՝ 1900թ. քաղաքային դումայում հարց է բարձրացվում աղջիկների համար մասնագիտացված արհեստանոց բացելու մասին, ինչն էլ իրականացնում է 1903թ. հոկտեմբերին: Կանոնադրության համաձայն՝ արհեստանոցը նախատեսվում էր հիմնել տարբեր մասնագիտությունների՝ կարուճկի, գորգագործության ու ձեռագործի գծով: Ուսումնառությունը տևելու էր երկու տարի, ընդունվել կարող էին 14 տարեկանից բարձր աղջիկները՝ անկախ խավից ու կրոնական պատկանելությունից: 1905թ. արհեստանոցի շրջանակներն ընդլայնվում են, բացվում են կանանց երեկոյան դասընթացներ, որը, ինչ խոսք, մեծ առաջընթաց էր այդ ժամանակաշրջանում: Յուրաքանչյուր տարի հունիս ամսին աշակերտուհիները քննություն էին հանձնելու հոգաբարձուի և համապատասխան արտադրամասի ավագի մասնակցությամբ: Լավ առաջադիմություն ցույց տալու դեպքում աշակերտուհիներին տրվելու էր ատեստատ՝ ենթավարպետի կոչումով, իսկ միջին առաջադիմությամբ աշակերտուհիներին տրվելու էր վկայական՝ դասընթացն ավարտելու մասին:¹²

⁹ Գ. Ա ղ ա ն յ ա ն, *Ալեքսանդրապոլի էսնաֆությունները XIX դ. (համքարական ծիսակարգ)*,

ԳԱԱ ՇՀ կենտրոնի «Գիտական աշխատություններ», հ. 11, Գյումրի 2008, էջ 51:

¹⁰ Ն. Ն ի կ ն ո ղ ո ս յ ա ն, *Լենինական, ՀՀ ԳԱԱ ՀԱԻ քանահյուսության արխիվ*, FF II, էջ 7379:

¹¹ Վ. Ա բ բ ա հ ա մ յ ա ն, *նշվ. աշխ.*, էջ 181:

¹² «Ընկերություն» օրաթերթ, 1987թ., N 69:

Եթե աղջիկները դպրոց չէին հաճախում, ձեռագործ սովորում էին տանը մորից կամ այլ հարազատից: Այն մայրերը, որոնք կար ու ձև չգիտեին, իրենց երեխաներին 12-14 տարեկանից տանում էին հայտնի դերձակուհիների մոտ սովորելու: Վերջիններս մի քանի ամսում որոշակի վճարի դիմաց նրանց տալիս էին պարզ հագուստ կարելու ամենամանրաժեշտ գիտելիքներ: Այդ վարպետների աշխատանքը պատկերացնելու համար մեջբերենք նրանցից մեկի խոսքերը՝ ուղղված աշակերտուհու մորը. «Մայրիկ ջան, ես քավաքյալի բան հազ չիմ էնի, հիմիկվա կար ու ձև էնողները հագար ու մե ֆանդ ու ֆլուշկա կրանցնին, ինչ է ուրիշներուն զարմացնին, էլ սանթիմեթր, էլ թղթի վրա վիկրիշկա, էդոնց հետ ես գլոխ չունիմ, ի՞նչո՞ւ դարդակ բաներ ին, ուստե՞ն մեկե՞ն կտորը պտի դնի ու ձևի, ադ սանթիմեթրը ինչուս է պետք, ես կթզիմ ու կկտրիմ»:¹³ Անշուշտ, մման վարպետները միայն տարրական գիտելիքներ ու հմտություններ կարող էին հաղորդել իրենց աշակերտներին, բայց, դրանով հանդերձ, նրանք շատ կարևոր գործ էին անում դպրոց չգնացող և ընդհանուր կրթություն չստացող աղջիկներին ձեռագործ ու կարուձև սովորեցնելով:

Ավելի բարվոք էր տղաների վիճակը, քանի որ նրանք մասնագիտական կրթություն ստանում էին վարպետ դերձակների մոտ: Ալեքսանդրապոլում դերձակություն սովորելու համար պահանջվում էր 4-5 տարի, իսկ աշակերտ ընդունում էին 12-14 տարեկաններին: Ինչպես մնացած արհեստների, այնպես էլ դերձակության դեպքում սովորելու կարգը, վարձի չափը, վարպետ-աշակերտ հարաբերություններն ու այլ խնդիրներ որոշվում էին աշակերտի հոր ու վարպետի բանավոր համաձայնությամբ: Բոլոր ընդհանրություններով հանդերձ՝ Ալեքսանդրապոլի դերձակությունն ուներ որոշ տարբերություններ՝ կապված ոչ միայն արհեստի, այլև քաղաքի առանձնահատկությունների հետ: Օգտվելով նրանից, որ մեր տրամադրության տակ է գտնվում այս արհեստի մասին մինչ օրս շրջանառության մեջ չդրված խիստ ուշագրավ ու հետաքրքիր մի ձեռագիր¹⁴, հարկ ենք համարում ավելի մանրամասն կանգ առնել դերձակություն սովորելու գործընթացի վրա:

Հատկանշական է այն փաստը, որ ձեռագիր հիշողությունների հեղինակը Ալեքսանդրապոլում հայտնի աշուղ Չահրիի¹⁵ որդին էր՝ հետագայում հայտնի աշուղ Խայաթը: Սակայն, չնայած այն բանին, որ նա ոչ միայն հմուտ էր երաժշտության մեջ, այլև գրագետ, հայրը որոշում է 14 տարեկանում վերջինիս ուղարկել արհեստ՝ դերձակություն սովորելու, որ «ապագա ունենա» (Մա մեկ անգամ ևս վկայում է դերձակության եկամտաբեր լինելու փաստը): Ինչպես մյուս արհեստների դեպքում, այստեղ ևս աշակերտը միաժամանակ աշակերտություն էր անում խանութում և ծառայում տանը: Ընդունված կարգի համաձայն՝ Խայաթը ևս աշակերտել է երեք տարի: Ալեքսանդրապոլում աշակերտների համար սահմանվում էր փորձնական շրջան, որը կարող էր տևել վեց շաբաթից մինչև տասը ամիս: Այս ժամանակահատվածում վարպետները ամենապարզ գիտելիքներ էին սովորեցնում. սկզբում աշակերտը պետք է անթել ասեղը մատոնցի օգնությամբ կտորի մեջ մտցնել-հանել՝ «ասեղ բռնել» սովորել, այնուհետև պարզ շարակար, եզրակար անել և այլն:¹⁶ Փորձնական շրջանում մեծ տեղ էր տրվում աշակերտի ուշիմությանը: Տոկունությունը որոշելու համար Ալեքսանդրապոլում աշակերտին հանձնարարում էին բարդ և աշխատատար գործեր, ինչպես օրինակ՝ եզրակար անել: Եթե կարի որակը վարպետը չէր հավանում, ամբողջ աշխատանքը քանդել ու նորից կարել էր տալիս:¹⁷ Աշակերտության սկզբնական շրջանում, ինչպես բոլոր արհեստների դեպքում, նրանց տրվում էր աշակերտավարձ՝ «շա-գիրդանե»¹⁸, որի չափը որոշում էր վարպետը: Ըստ Խայաթի հիշողությունների՝ իր

¹³ Հ. Գյուլեգյան, Գյումրի (Ալեքսանդրապոլ, Լենինական), Տեսք 1, 1976, ՀՀ ԳՄԱ ՀՄԻ, ՄԲԱ 4/99-1980, էջ 82-83:

¹⁴ Խ. Չահրիյան, Հիշողություններ հին Գյումրիից, ՀՀ ԳՄԱ ՀՄԻ, ԲԲԱ, ԲԲԻ, էջ 8131-8147:

¹⁵ Հ. Հարությունյան, Երաժշտական կյանքը, Գյումրի. քաղաքը և մարդիկ, Գյումրի, 2009, էջ 369:

¹⁶ Կ. Մեդրեսյան, նշվ. աշխ., էջ 194:

¹⁷ Նույն տեղում, էջ 195

¹⁸ Կ. Մեդրեսյան, նշվ. աշխ., էջ 195: Նաև՝ Վ. Աբրահամյան, Հայ համբարությունները..., էջ 104-107:

աշակերտության առաջին տարում նա ստանում էր շաքաթական երեք, երկրորդում՝ հինգ, իսկ երրորդում՝ տասը կոպեկ:¹⁹ Երեք տարում արհեստի հիմնական նրբություններն ու հմտությունները սովորելուց հետո աշակերտը ձեռնադրվում էր ենթավարպետ: Ենթավարպետ ձեռնադրվելու ծեսը դերձակության մեջ մեծ ընդհանրություններ ունի Ալեքսանդրապոլի այլ արհեստների նման ծեսի հետ: Այսպես, Խայաթը հիշում է, որ վարպետը կանչել է սովել իր հորը, որ որոշեն տարեկան «հախը» (վարձը), որից հետո ինքը անցնելու էր «խալիֆաների» (ենթավարպետների) շարքը: Նրա հայրը «իրա ծախսով չանախ սովեց փուռը, մի քանի շիշ էլ գինի առավ և մեկ շիշ էլ ըրախի (օղի), իրանց հեմքերական օրենքի համաձայն ճաշին վարպետս հրավիրեց ուստաբաշուն և իրա 2 թիկնապահներին, որ նրանց ներկայությամբ պիտի որոշվեր տարեկան աշխատավարձը»:²⁰ Ճաշն ավարտելուց հետո ուստաբաշին վարպետից տեղեկանում էր աշակերտի գիտելիքների ու կարողությունների մասին, ապա որոշվում էր վարձաչափը: Խայաթի պատմելով, քանի որ իր վարպետը իրեն շատ է գովաբանել, ուստաբաշին իր համար նշանակում է տարեկան 10 մանեթ «հախ» և շաքաթական 20 կոպեկ շագիրդանե, չնայած որ համքարության օրենքով տարվա վարձը 6 «մանեթից» ավելի չպետք է լիներ, ինչը մեծ ուրախություն է պատճառում վերջինիս:²¹ Իսկ թե ինչ էր 10 ռուբլին 1860-70-ական թթ., ներկայացնենք որոշ ասպրանքների գներ Խայաթի վկայությամբ. «Կարագ-յուրը փուրը ծախվում էր 3ռ. կամ 3ռ.20 կոպեկ, տաշտի պանիրը-փուրը 50կոպեկ, անքաշ պանիրը-փուրը 80կոպեկ, ալյուրը-փուրը 30 կոպեկ, ցորենը-16 փուրը, այսինքն տմառը 4 մանեթ, միով բանիվ ամեն բան այսպես աժան էր...»²² Բացի արհեստանոցից, աշխատանքի մի մասը կատարվում էր տանը ու, քանի որ ձմռան գիշերները երկար էին, վարպետը օրական մի «ճրագումում» էր տալիս իրենց:

Խայաթը հետաքրքիր տեղեկություններ է հաղորդում նաև Ալեքսանդրապոլում առաջին կարի մեքենայի հայտնվելու մասին: Այսպես, քաղաքի բնակիչներից մեկը (Մուքայել աղայի տղան) 1866թ. Փարիզից կարի մեքենա է բերում և հանձնում «Ստանպուլցով պարթնո ուստա Գևորգին» (վերը հիշատակված Գևորգ Ստամբուլյանին) քաղաքի հայտնի վարպետներից մեկին: Վերջինս պայմանավորվում է բերողի հետ, որ ոչ ոքի իմաց չառ նոր «աստվածահրաշ» գործիքի մասին և մեքենան պահում տանը: Գաղտնիքը չբացվելու համար նա մեքենան աշխատեցնում էր գիշերը ու կարածները առավոտ բերում խանութ: Քանի որ մեքենայի կարերը խիստ համաչափ էին, տեսնողները շատ են զարմանում դրա վրա: Շուտով քաղաքում լուր է տարածվում, որ վարպետի հետ սատանաներ են աշխատում, քանի որ «այդ գործը մարդու արած գործ չէ»: Նման լուրերը, անշուշտ, ժողովրդական բանահյուսության ծնունդ էին: Գերձակների մասին նման բազմաթիվ պատմություններ կային, որից մեկը՝ «Թարգին ու մորքուրները» ուղղակի վերոհիշյալի մասին էր:²³ Գաղտնիքը շուտով բացվում է, և ուստա Գևորգը սկսում է օգնել մյուս դերձակներին, նրանց գործի մի մասը՝ «թևաբերանները, դոշերը, յախեքը», մեքենայով կարելով «արշինը 5 կոպեկով», որ բոլորի պատվիրատուներն էլ գոհ մնան: Այդպես քաղաքի դերձակներն ազատվում են ձեռքով «թեկել ու ստրոչկա անելուց», որը ամենադժվար կարն էր:²⁴

¹⁹ Խ. Չ ա հ թ ի յ ա ն, նշվ. աշխ., էջ 8131:

²⁰ Նույն տեղում, էջ 8133:

²¹ Նույն տեղում, էջ 8135:

²² Նույն տեղում, էջ 8121:

²³ «Թարգու մեկն ամեն օր իրիկվմները կարը կձևեր, վոր էգաի օրը կարեր: Գիշերները սատանները կուգային կկարեին: Առավոտները խանութ կուգար ու կտեսներ կարը հազր է, պատրաստ: Էսպես շատ անգամ կրկնվելով՝ թարգին կմնա զարմացած: Մեկ օր թարգին կմտածե՝ գիշերը խանութի մեջ պահվի, տեսնի, թե ինչ հրաշք է: Մեկ իրիկուն կարերը կձևե, ինքն էլ խանութի մեկ քյոշեն կպահվի: Ամեն օրվա վախտին սատանաները կուգան կարելու, ինչխ կեղնի, ասեղը կկտորվի: Սատանաներից մեկը մեկելին կըսե.-Շո՛, ծո՛, գնա Մուտուրկանու ասեղ բեր: Թարգու սիրտը չի համբիրի, տեղեն վեր կթռնի կըսե.-Չաքմանեն ասեղ կա, մեկել մի էրթա: Սատանաները թարգուն որ կտեսնեն, թողնեն կերթան, էլ մեջ չեն երև»: Ն. Նիկողոսյան, Լենինական, ՀՀ ԳԱԱ ՀԱԻ բանահյուսության արխիվ, FF II, էջ 7145:

²⁴ Խ. Չ ա հ թ ի յ ա ն, նշվ. աշխ., էջ 8139-8140:

Մեկ տարի ենթավարպետ աշխատելուց հետո արդեն կարելի էր օժվել վարպետ և աշխատել առանձին, թեև կային դեպքեր, երբ ենթավարպետները վարպետի օրհնությանը իրենց կրպակն էին բացում ու առանձնանում: Վարպետ օժվելը և համաքարության լիիրավ անդամ դառնալը խիստ դժվար էր: Դրա համար ենթավարպետի կատարած աշխատանքը ընդհանուրի հավանությանը պիտի արժանանար: Ցավոք, Ալեքսանդրապոլի վերաբերյալ կոնկրետ տվյալներ չունենք, բայց վկայություններ կան Ախալցխայի դերձակների մասին առ այն, որ այստեղ վարպետ ձեռնադրվելու համար եվրոպական հագուստ կարողը պետք է ձևեր ու կարեր կոստյում, իսկ ասիական հագուստ կարողից պահանջվում էր ոսկե և մետաքսե թելերով ասեղնագործել կնոջ գոգնոցը կամ շրջագգեստը:²⁵ Քանի որ այդ քաղաքները ընդհանուր շատ բան ունեին, կարծում ենք, թե այս պահանջը նույնը կարող էր լինել նաև Ալեքսանդրապոլում:

Ենթավարպետից վարպետ դառնալու ամենակարևոր պահը ձեռնադրությունն էր, որը կրել է կրոնական բնույթ և ուղեկցվել ծեսերով:²⁶ Չնայած մյուս արհեստների նմանատիպ ծեսի հետ ընդհանրությանը, նպատակահարմար ենք գտնում մանրամասն նկարագրել այն, քանի որ դերձակ վարպետ ձեռնադրելու ծեսի այլ նկարագրության առայժմ չենք հանդիպել:

Վարպետ ձեռնադրելու ծեսը կոչվում էր համաքարական «ուստաօրհներ» և կատարվում էր Համաքարձան տոնին: Տոնից մի քանի օր առաջ այն ենթավարպետները, որոնք պետք է վարպետ ձեռնադրվեին, իրենց վարպետների տված վկայականները վերցնելով՝ դիմում են ուստաբաշուն՝ խնդրելով, որ առաջիկա տոնին իրենց ևս «ուստա» օրհներն ու վարպետի կոչում տան: Ուստաբաշին սիրով ընդառաջում է նրանց՝ յուրաքանչյուրից հնգական ռուբլի վերցնելով համաքարության գանձանակի համար: Համաքարձան կիրակի օրը համաքարության բոլոր անդամները, դրոշը (բայրադը) բարձրացրած, հավաքվում էին ուստաբաշու խանութի առջև, սպա գուռնա-դիռի նվագակցությամբ շարժվում էին քաղաքից դուրս, որտեղ, բնության գրկում արդեն սեղան էր զգված՝ ենթավարպետների տներից բերած գորգերով ու գեղեցիկ սփռոցներով զարդարված, լի գանազան ուտելիքներով ու խմիչքներով: Համաքարների թափորը գլխավորում էր ուստաբաշին իր երկու թիկնապահների հետ, նրանց հետևում էին մյուս ուստաները քահանայի ու տիրացուի ուղեկցությամբ: Հասակավոր վարպետները ծալապատիկ տեղավորվում էին գորգերի վրա: Մինչև հացկերույթը սկսելը ուստաբաշին վարպետացուներին կանչում է իր մոտ և քահանային խնդրում պաշտոնական ձեռնադրումը կատարել: Վերջինս, ենթավարպետներին իր առջև ծնկի բերելով, սկսում է կարգավարպետ ձեռնադրելու աղոթքները: Դրանից հետո ուստաբաշին ծոցից հանում է համաքարական հատուկ անվանացուցակը, այնտեղ ավելացնում նոր օժված վարպետների անունները և այն վավերացնում քահանայական կնիքով: Ինչպես հիշում է Խայաթը, նոր վարպետները համբուրում են իրենց ուստաների ձեռքը՝ շնորհակալություն հայտնելով, որին ի պատասխան վերջիններս էլ համբուրում են նրանց ճակատը՝ ասելով. «Ապրի՛ս, դու գորանաս, իմ տված էմեկը քեզ հալալ ըլլի»:²⁷ Այնուհետև սկսվում է հացկերույթը, որն ուղեկցվում է կենացներով, երգ ու պարով: Արարողության ավարտին ուստաբաշին բաժակ է բարձրացնում դերձակների հովանավոր սրբի (փիրի) համար. «Միրելի՛ վարպետներ, բոլորդ էլ լսեցեք. ահա այս բաժակն էլ պիտի խմենք՝ հիշելով մեր Հոբել-թոբելի անմահ անունը, որ նա ինքն է եղել մեր «փիրը»: Այո՛, մեր արհեստի ստեղծագործողը և մեր ուղեցույցը: Բոլորս էլ երախտապարտ ենք ամեն օր և ամեն ժամանակ նրա անմահ անունը հիշելու, որովհետև այսօր մենք թե՛ մեր և թե՛ մեր ընտանիքի գոյությունը պաշտպանում ենք նրա շնորհիվ»:²⁸ Հարկ ենք համարում նշել, որ հեղինակն իր հիշողություններում շփոթել է համաքարության փիրի անունը, սխալմամբ Ենոքի փոխարեն տալով Հոբել-Թոբելի անունը, որը քարտաշ-որմնադիրների սուրբն էր:

Դեռ միջնադարից դերձակները, մյուս խոշոր արհեստավորների նման կենտրոնանալով քաղաքներում, առանձին շաք էին զբաղեցնում շուկայի շրջակայքում:

²⁵ Վ. Աբրահամյան, *նշվ. աշխ.*, էջ 109:

²⁶ Կ. Մեդրեսյան, *նշվ. աշխ.*, էջ 199-200: Վ. Աբրահամյան, *նշվ. աշխ.*, էջ 108-111:

²⁷ Խ. Չախրիյան, *նշվ. աշխ.*, էջ 8146:

²⁸ Նույն տեղում, էջ 8147:

Ալեքսանդրապոլի դերձակները տեղակայված էին այժմյան Ռիժկովի փողոցի տարածքում:²⁹ Ըստ Ատրպետի՝ «հասարակ դերձակներն իրենց արհեստանոցներն ունեին կաֆեխանաներում, սրճարաններում, հատուկ բաժանմունքում, սիքյոների վրա, ուր հատակին մատում, առաջները 35սմ բարձրությամբ սեղան դազգահների քով, ձևում, կարում, հարթուկում և հանձնում էին հաճախորդներին (հագուստը- Կ.Բ.)»:³⁰

Դերձակներն աշխատում էին առավելապես պատվերով ու պատվիրատուի նյութով և, ինչպես վերը նշվեց, կարում էին գերազանցապես վերնագգեստ ու դրա առանձին մասերը՝ տղամարդկանց բամբակից ու շալից շավար, բաճկոն, արխալուղ, զբուն, կանանց առօրյա ու տոնական վերնագգեստները - ջուպպա, խրխա, դատիֆա և փութալի, դրանց համար կրծկալ ու զոզնոց, ինչպես նաև կարճ բաճկոն-սաթա և այլն: Քանի որ Ալեքսանդրապոլի կանանց ավանդական հագուստը հարուստ էր ոսկեթել ասեղնագործությամբ, դերձակները հմուտ էին նաև այդ արհեստում: Դա էր պատճառը, որ վարպետին վերնագգեստ կամ զոզնոց պատվիրողը հայտնում էր նաև իր ցանկացած զարդանախշի (ջուրք) տեսակը:

Հագուստը ձևելիս հաշվի էր առնվում գործվածքի տեսակը. եթե ջուպպա էր ձևվելու, ապա կտորը բացվում էր, վրան ջուր ցանվում, մի քանի տակ ծավված վիճակում մեկ օր պահվում, որ այն խտանա ու ծալքերն ուղղվեն: Ուշադրություն էր դարձվում նաև գործվածքի խավի վրա՝ կտրվածքների խավը միշտ դեպի ներքև ուղղելով: Վարպետները չափերը վերցնում էին թե՛ ավանդական, թե՛ եվրոպական հագուստից ու զգեստի չափերը նշելու համար օգտագործում էին սպիտակ, կարմիր, կապույտ բրդյա կամ բամբակյա թելերի խառնուրդից ոլորված հաստ թել, որը կոչվում էր չովի: Դերձակը կտորը երկտակ ծալած, երկարությամբ փռում էր հատակին և ձևում մաս-մաս՝ նախ թիկնամասը, ապա առջնամասը, թևերը և հետո մյուս հավելվածները:

Ձևվածքներն իրար միացնելուց ու ամբողջացնելուց հետո կարերը ներսի կողմից արդուկում էին հատուկ տախտակի վրա, որից հետո պատվիրատուին հազցնելով չափաստուզում էին կատարում: Դրանից հետո սկսվում էր եզրերին տրեզի ու ոսկեթելով ասեղնագործման աշխատանքը: Վերնագգեստի ու զոզնոցի զարդարման համար գործածական էին ոսկեթել ու մետաքսաթել տրեզները: Ոսկեթել տրեզը կարվում էր դսնավոր զգեստների եզրին, իսկ մետաքսաթելը՝ տղամարդկանց վերնագգեստի ու կանանց ամենօրյա զգեստի եզրերին:³¹ Տրեզներն ու դաշթանները պաշտպանում էին կարերի շրջապատը, նաև՝ հագուստը արագ մաշվելուց:

Կանանց վերնագգեստը կամ զոզնոցը զարդարելու երկու եղանակ կար. ծանր ջուրք, երբ բացի ոսկեթելով ասեղնագործելուց զարդարվում էր նաև թրթռով ու փայլուններով (ջմբուլ) և թեթև ջուրք, որի ժամանակ օգտագործվում էր միայն ոսկեթել տրեզ ու ոլորված ոսկեթել: Հագուստը ծանր ջուրքով զարդարելուց հետո հակառակ կողմից փոքր մուրճի զգույշ հարվածներով հավասարեցվում էր, ապա արդուկվում, աստառապատվում, վերջում նորից արդուկվում: Բացի թավշյա խրխայից, որն արդուկում էին օդում բռնած, որպեսզի խավը չնստի, մնացած զգեստները արդուկվում էին ներսից:³²

Հագուստ կարելը բավականին թանկ արժեք, քանի որ բարդ ու աշխատատար էր: Մոտավոր պատկերացում կազմելու համար դարձյալ վկայաբերենք Խայաթին. «Իմ վարպետը բամբկուն արխալուղը, ջուլսթ շուլալով կարում էր – 1 մանեթ, թաք շուլալ արխալուղը-80 կոպեկ, տղամարդի շալ չերկեսկին 1 մանեթ»:³³ Ըստ ավելի բարձր էր կանանց և հատկապես տոնական վերնագգեստի ու դրա առանձին մասերի կարը, քանի որ այն նաև ասեղնագործվում էր: Պետք է նշել, որ եթե ավանդական հագուստ կարող դերձակները տիրապետում էին ոսկեթել ասեղնագործության տեխնիկային ու

²⁹ Կ. Մ ե դ բ ո ս յ ա ն, նշվ. աշխ., էջ 184:

³⁰ Ա տ ր պ ե տ, նշվ. աշխ., էջ 35:

³¹ Ն. Ա վ ա գ յ ա ն, նշվ. աշխ., էջ 21-22:

³² Նույն տեղում, էջ 106:

³³ Խ. Չ ա հ ր ի յ ա ն, նշվ. աշխ., էջ 8139:

իրենք էին զարդարում զգեստը, ապա եվրոպական նորաձև հագուստի ասեղնագործ-ժանեկագարդ մասերը պատվիրվում էին քաղաքում հայտնի հատուկ վարպետների:³⁴

Ինչ վերաբերում է տնայնագործ վարպետներին, ապա սրանք կարում էին գերազանցապես ներքնագգեստի առանձին մասեր: Ատրպետի վկայությամբ քաղաքներում «մի քանի հարյուր կիներ ապրում էին շապիկ, վարտիք, զբուն կարելով: ...Թաղերում կիների պատրաստած շապիկն ու վարտիքը, զբունն ու բամբկուն իշիկները (ներքինները), շալվար ու կրլիկ, սաքո ու խրխա բոլորը քրդերն էին տանում»:³⁵ Այս դեպքում վարձատրությունը մեծ մասամբ բնամթերային էր, քանի որ գնորդները մեծավ մասամբ գյուղաբնակներ էին և քաղաք էին գալիս առևտուր ու փոխանակություն կատարելու:

Գերձակները կոշկակարների հետ աշխատում էին ամեն օր, բացի երկուշաբթիից, իսկ կիրակի՝ մինչև կեսօր: Երկուշաբթին քեֆի օր էր համարվում: Ավագ ուրբաթ օրն ավելի ջերմեռանդությամբ էին կար անում՝ Հուլայի աչքերը փորելու հավատով: Կային արհեստի հետ կապված բազմաթիվ հավատալիքներ ու սովորույթներ, որոնք, ինչպես բոլորը, դերձակներն էլ կատարում էին բարեխղճորեն՝ հավատալով, որ այդպես ապահովում են իրենց արհեստի բարեհաջողությունն ու ընտանիքների բարեկեցությունը:

Գերձակների համայնական, ընտանեկան, տոնածիսական հարաբերությունների ու այլ հարցերի մասին, որոնց հմարավոր չեղավ անդրադառնալ այս հոդվածի շրջանակներում, կխոսվի հետագայում:

ПОРТНЯЖНИЧЕСТВО В СИСТЕМЕ РЕМЕСЛА АЛЕКСАНДРОПОЛЯ

___ Резюме ___

___ К. Базеян ___

Портняжничество с древнейших времен было распространено у армян в двух видах – кустарного промысла и ремесла. По числу мастеров вместе с подмастерьями и учениками портные уступали только кузнецам, что свидетельствует о большом интересе к данному ремеслу и спрос на его производство. В статье представлены особенности портняжного дела в Александрополе. Подробно описывается процесс обучения ремеслу, церемонии присвоения званий подмастерья и мастера. В общих чертах представлен технико-технологический процесс шитья традиционной женской одежды – от кройки до готового товара. Особое внимание уделено участию мужчин и женщин в портняжничестве и специфике их работы.

³⁴ Կ. Բ ա գ ե յ ա ն, Ասեղնագործությունը և ժանեկագործությունը Ալեքսանդրապոլի արհեստների համակարգում, ԳԱԱ ՇՀՀ կենտրոնի «Գիտական աշխատություններ», հ. 1, Գյումրի, 1998, էջ 112:

³⁵ Ա տ ռ պ ե տ, Ի՞նչ ժառանգեցինք, ՀՊՊԹ արխիվ, գործ 176^ա, էջ 35: